

Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu
Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Josefa Fialy a soudců Jana Filipa (soudce zpravodaje) a Pavla Šámala o ústavní stížnosti stěžovatele **Ing. E. K.**, zastoupeného JUDr. Marcelou Vilímkovou, advokátkou, sídlem Karolinská 661/4, Praha 8 – Karlín, proti výroku III rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 12. dubna 2021 č. j. 70 Co 312/2020-213, za účasti **Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci**, jako účastníka řízení, takto:

I. Výrokem III rozsudku Krajského soudu Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 12. dubna 2021 č. j. 70 Co 312/2020-213 bylo porušeno právo stěžovatele na soudní ochranu zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod ve spojení s čl. 37 odst. 2 a čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

II. Výrok III rozsudku Krajského soudu Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 12. dubna 2021 č. j. 70 Co 312/2020-213 se ruší.

Odůvodnění

I.

Skutkové okolnosti případu a obsah napadeného rozhodnutí

1. Ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) a § 72 a násl. zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), se stěžovatel domáhá zrušení v záhlaví uvedeného soudního rozhodnutí, přičemž tvrdí, že jím byla porušena jeho základní práva zaručená v čl. 11 odst. 1 a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

2. Z ústavní stížnosti a vyžádaného soudního spisu se podává, že rozsudkem Okresního soudu v Přerově (dále jen „okresní soud“) ze dne 21. 2. 2020 č. j. 16 C 98/2018-164 bylo rozhodnuto, že vyživovací povinnost stěžovatele stanovená rozsudkem okresního soudu ze dne 7. 4. 2015 č. j. 9 C 183/2013-145, ve znění rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci (dále jen „krajský soud“) ze dne 12. 2. 2016 č. j. 70 Co 445/2015-236, přispívat vedlejší účastníci jako manželce od 31. 10. 2013 na její výživu částkou 15 000 Kč měsíčně, se s účinností od 20. 4. 2018 do zániku manželství účastníků dne 25. 5. 2019 snižuje na částku 5 000 Kč měsíčně, splatnou vždy od každého prvního dne v měsíci k rukám vedlejší účastnice (výrok I); ve zbývajících částech, domáhal-li se stěžovatel dalšího snížení výživného ve výši 5 000 Kč měsíčně s účinností od 20. 4. 2018 do 25. 5. 2019, se žaloba zamítá (výrok II); vedlejší účastnice je povinna zaplatit stěžovateli na náhradě nákladů řízení částku 63 618 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho zástupkyně (výrok III) a stěžovatel je povinen zaplatit České

republiky na účet okresního soudu soudní poplatky ve výši 9 000 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok IV).

3. K odvolání stěžovatele rozhodl krajský soud, že se odvolání stěžovatele proti výroku I okresního soudu odmítá (výrok I); rozsudek okresního soudu se v napadeném výroku II mění tak, že povinnost stěžovatele platit vedlejší účastníci výživné manželky, stanovená rozsudkem okresního soudu ze dne 7. 4. 2015 č. j. 9 C 183/2013-145, ve znění rozsudku krajského soudu ze dne 12. 2. 2016 č. j. 70 Co 445/2015-236, se ve zbývající výši 5 000 Kč měsíčně s účinností od 20. 4. 2018 do 25. 5. 2019 zrušuje (výrok II); vedlejší účastnice je povinna nahradit stěžovateli k jeho rukám náhradu nákladů řízení před okresním soudem v částce 37 314 Kč, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku (napadený výrok III) a vedlejší účastnice je povinna nahradit stěžovateli k jeho rukám náhradu nákladů odvolacího řízení v částce 600 Kč, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku (výrok IV). Ústavní stížností napadený výrok III odůvodnil krajský soud tak, že nelze přisvědčit názoru stěžovatele, že odměna za jeho právní zastoupení advokátkou měla být vypočtena jako pětinasobek ročního plnění (tj. 900 000 Kč) podle § 8 odst. 2 věty za středníkem vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), ani podle § 8 odst. 2 věty před středníkem advokátního tarifu, jak to učinil okresní soud, nýbrž je nutno s odkazem na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 6. 2016 sp. zn. 21 Cdo 3890/2015, podle kterého, domáhá-li se v soudním řízení vedeném o vyživovací povinnosti povinný, vydání rozhodnutí o tom, že oprávněnému již právo na poskytování výživného nenáleží, jde o určovací žalobu, neboť v takovém případě není předmětem řízení plnění (výživné), ale pouze existence vyživovacího závazku, aplikovat § 9 odst. 1 advokátního tarifu.

II.

Argumentace stěžovatele

4. Stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně použil podústavní právo, když posouzení, zda jde o přímo určitelnou hodnotu předmětu řízení, posuzoval nikoliv s ohledem na relevantní skutečnosti určité výše výživného a určité doby, za kterou mělo výživné vedlejší účastníci původně náležet, nýbrž s ohledem na typ žalobního petitu. Učinil tak, přestože Ústavní soud již opakovaně vyjádřil v usneseních (např. ze dne 22. 4. 2014 sp. zn. III. ÚS 3514/13, nebo ze dne 1. 11. 2016 sp. zn. III. ÚS 1551/16), že i tam, kde se po obecném soudu žádá vydání rozsudku určovacího charakteru, musí být považováno použití § 8 odst. 2 advokátního tarifu při určení výše náhrady nákladů řízení za logické a přiléhavé, jde-li o jasně určitelný součet opakujících se peněžitých plnění výživného. V důsledku této nesprávné aplikace podústavního práva krajským soudem by naopak bylo nutné podle stěžovatele dojít k absurdnímu závěru, že kdyby neinicioval řízení o zrušení vyživovací povinnosti, nýbrž o její snížení na 1 Kč měsíčně, měl by při aplikaci těchto právních závěrů nárok na náhradu nákladů řízení ve výši vypočtené podle § 8 odst. 2 advokátního tarifu, na rozdíl od situace, kdy při snížení vyživovací povinnosti na 0 Kč měsíčně by mu podle názoru krajského soudu měla náležet náhrada nákladů řízení stanovená za pomoci aplikace § 9 odst. 1 advokátního tarifu. Stěžovatel namítá též duplicitu výroků, která spočívá v tom, že přestože z odůvodnění rozsudku krajského soudu může vyplývat, že úmyslem soudu bylo změnit původní výrok III rozhodnutí okresního soudu, v samotném výroku III rozsudku krajského soudu není uvedeno, že se tímto výrokem

mění výrok III okresního soudu. Nyní tedy existuje výrok III okresního soudu, ke kterému duplicitně přibyl nový výrok III rozsudku krajského soudu, oba o náhradě nákladů řízení před okresním soudem.

III.

Vyjádření účastníka řízení a replika stěžovatele

5. Soudce zpravodaj postupem podle § 42 odst. 4 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), zaslal ústavní stížnost k vyjádření účastníkovi a vedlejší účastnici řízení.

6. Krajský soud sdělil, že rozhodnutí se opírá mimo jiné o usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 6. 2016 sp. zn. 21 Cdo 3890/2015, které je přílehlavé na posuzovanou věc. Též má krajský soud za to, že v žádném případě nenastolil duplicitu nákladových výroků, když rozhodoval podle § 224 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). V podrobnostech pak odkázal na napadené rozhodnutí, konkrétně jeho body 13 až 16, a navrhl, aby ústavní stížnost byla odmítnuta.

7. Ing. arch. Tereza Kostková, která byla účastnicí řízení před obecnými soudy, se k věci nevyjádřila. Protože byla poučena o tom, že v takovém případě bude Ústavní soud vycházet z toho, že se svého postavení vzdává, nebylo s ní již dále v posuzované věci jednáno.

8. Vyjádření krajského soudu bylo stěžovateli zasláno na vědomí a k případné replice. Ten v ní setrval na argumentaci uplatněné v ústavní stížnosti, přičemž zdůraznil, že šlo o řízení, v němž je jeho předmět, tedy i hodnota sporu, určitým způsobem vymezený a vyčíslitelný a z tohoto důvodu měla být náhrada nákladů na právní zastoupení stanovena na základě § 8 odst. 2 advokátního tarifu.

IV.

Procesní předpoklady projednání návrhu

9. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení. Dospěl k závěru, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněným stěžovatelem, který byl účastníkem řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí napadené ústavní stížností. Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatel je právně zastoupen v souladu s § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu. Jeho ústavní stížnost je přípustná (§ 75 odst. 1 téhož zákona *a contrario*), neboť vyčerpal všechny zákonné prostředky k ochraně svých práv.

V.

Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti

10. Ústavní soud je soudním orgánem ochrany ústavnosti (čl. 83 Ústavy), který stojí mimo soustavu soudů (čl. 91 odst. 1 Ústavy). Vzhledem k tomu jej nelze, vykonává-li svoji pravomoc tak, že podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy rozhoduje o ústavní stížnosti proti pravomocnému soudnímu rozhodnutí, považovat za další, „superrevizní“ instanci v systému obecné justice, oprávněnou vlastním rozhodováním (nepřímo) nahrazovat

rozhodování obecných soudů; jeho úkolem je „toliko“ přezkoumat ústavnost soudních rozhodnutí, jakož i řízení, které jejich vydání předcházelo. Proto vedení řízení, zjišťování a hodnocení skutkového stavu, výklad podústavního práva a jeho aplikace na jednotlivý případ je v zásadě věcí obecných soudů, a o zásahu Ústavního soudu do jejich rozhodovací činnosti lze uvažovat za situace, kdy je jejich rozhodování stíženo vadami, které mají za následek porušení ústavnosti (tzv. kvalifikované vady); o jaké vady přitom jde lze zjistit z judikatury Ústavního soudu.

11. Proces interpretace a aplikace podústavního práva pak bývá stížen takovouto kvalifikovanou vadou zpravidla tehdy, nezohlední-li obecné soudy správně (či vůbec) dopad některého ústavně zaručeného základního práva (svobody) na posuzovanou věc, nebo se dopustí – z hlediska řádně vedeného soudního řízení – neakceptovatelné „libovůle“, spočívající buď v nerespektování jednoznačně znějící kogentní normy, nebo ve zjevném a neodůvodněném vybočení ze standardů výkladu, jenž je v soudní praxi respektován, resp. který odpovídá všeobecně uznávanému (doktrinálnímu) chápání dotčených právních institutů [viz k tomu např. náleze ze dne 25. 9. 2007 sp. zn. Pl. ÚS 85/06 (N 148/46 SbNU 471); tato i všechna dále uvedená rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>].

12. Ústavní soud proto přezkoumal rozsudek krajského soudu, jakož i řízení jemu předcházející, a po seznámení se s vyžádaným soudním spisem dospěl k následujícím závěrům.

13. Ústavní soud se k rozhodování ve věcech nákladů řízení staví zdrženlivě a podrobuje je toliko omezenému ústavněprávnímu přezkumu. Ačkoliv i rozhodnutí o nákladech řízení může mít citelný dopad do majetkové sféry účastníků řízení, samotný spor o nákladech řízení většinou nedosahuje intenzity způsobit porušení jejich základní práva a svobody. Nicméně podle názoru Ústavního soudu je toto rozhodování též integrální součástí soudního řízení jako celku [viz např. náleze Ústavního soudu ze dne 2. 5. 2002 sp. zn. III. ÚS 455/01 (N 57/26 SbNU 113)], přičemž *„právo na přiznání přiměřené (a právním předpisem stanovené) náhrady nákladů, které úspěšné straně v řízení vzniknou, je součástí práva na spravedlivý proces a také souvisí, pokud jde konkrétně o náklady právního zastoupení, s právem na právní pomoc ve smyslu čl. 37 odst. 2 Listiny“* [viz nálezy ze dne 4. 7. 2001 sp. zn. II. ÚS 598/2000 nebo ze dne 21. 3. 2006 sp. zn. II. ÚS 259/05 (N 65/40 SbNU 647)]. Jak Ústavní soud uvedl výše, jeho zásah do této činnosti je namístě pouze tehdy, je-li rozhodovací proces stížen tzv. kvalifikovanými vadami, tj. vadami, majícími za následek porušení ústavnosti, jak je Ústavní soud vymezuje ve své rozhodovací činnosti.

14. Takový případ nastal i v nyní posuzované věci, a to i se zřetelem k faktu, že v ní nutno posoudit rozpor vzniklý mezi judikaturou Nejvyššího soudu a Ústavního soudu a věc tak může svým významem podstatně přesáhnout vlastní zájem stěžovatele na výsledku řízení.

15. Ustanovení § 8 odst. 1 advokátního tarifu stanoví: *„Není-li stanoveno jinak, považuje se za tarifní hodnotu výše peněžitého plnění nebo cena věci anebo práva v době započetí úkonu právní služby, jichž se právní služba týká; za cenu práva se považuje jak hodnota pohledávky, tak i dluhu. Při určení tarifní hodnoty se nepřihlíží k příslušenství, ledaže by bylo požadováno jako samostatný nárok.“*

16. Ustanovení § 8 odst. 2 advokátního tarifu stanoví: *„Je-li předmětem právní služby opětuující se plnění, stanoví se tarifní hodnota součtem hodnot těchto plnění; jde-li však o plnění na dobu delší než pět let nebo na dobu neurčitou, stanoví se jen pětinásobkem hodnoty ročního plnění.“*

17. Ustanovení § 9 odst. 1 advokátního tarifu stanoví: *„Nelze-li hodnotu věci nebo práva vyjádřit v penězích nebo lze-li ji zjistit jen s nepoměrnými obtížemi a není-li dále stanoveno jinak, považuje se za tarifní hodnotu částka 10 000 Kč.“*

18. Nejvyšší soud v usnesení ze dne 16. 6. 2016 sp. zn. 21 Cdo 3890/2015 dospěl ke shora dovolávanému závěru, podle kterého, jde-li o předmět řízení, který je *„vymezen v žalobním návrhu, lze rozlišit několik druhů řízení o výživném pro zletilé dítě. Předně jde o žalobu, kterou se zletilé dítě domáhá toho, aby soud uložil rodičům povinnost poskytovat mu výživné. V tomto případě jde o žalobu na plnění (výživné) s tím, že pravomocný rozsudek o této žalobě v sobě zahrnuje řešení otázky existence práva a povinnosti (vyživovacího závazku). Žalobou na plnění se zahajuje také řízení, jehož předmětem je snížení nebo zvýšení výživného. Domáhá-li se však rodič, aby soud rozhodl o tom, že zletilému dítěti již právo na poskytování výživného nenáleží (tedy, že právo zletilého dítěte na výživné relativně zaniklo pro jeho schopnost samo se žít, nebo pro rozpor dalšího poskytování výživného s dobrými mravy), jde o určovací žalobu, neboť v takovém případě není předmětem řízení plnění (výživné), ale pouze existence vyživovacího závazku.“*

19. Oproti tomu Ústavní soud již ve svém odkazovaném usnesení sp. zn. III. ÚS 3514/13 konstatoval, že *„nelze považovat za svévolné, pokud obecný soud použil při stanovení výše nákladů řízení § 8 odst. 2 advokátního tarifu hovořící o opětuujícím se plnění, i když předmětem žaloby je návrh na zrušení onoho opětuujícího se plnění, tedy návrh na zrušení výživného, nikoli návrh na jeho stanovení, zvýšení či snížení.“*

20. Ústavní soud následně ve svém usnesení sp. zn. III. ÚS 1551/16 tento svůj názor s odkazem na shora uvedené (sub 19) usnesení potvrdil a rozvedl, když v tehdejší věci zdůraznil, že *„Krajský soud vycházel při výpočtu sazby mimosmluvní odměny zástupce vedlejšího účastníka za soudní řízení z tarifní hodnoty stanovené součtem opakujících se peněžitých plnění výživného, o které byl veden spor (§ 8 odst. 2 advokátního tarifu). Stěžovatelka svůj odlišný názor, dovolávající se aplikace § 9 odst. 1 advokátního tarifu (uvedené ustanovení se vztahuje na případy, kdy "nelze hodnotu věci nebo práva vyjádřit v penězích nebo lze-li ji zjistit jen s nepoměrnými obtížemi"), opírá o tvrzení, že v daném řízení nebylo předmětem peněžité plnění. Ústavní soud však považuje užití ustanovení § 8 odst. 2 advokátního tarifu krajským soudem za logické a přiléhavé. V dané věci byl totiž veden spor o peněžité plnění v konkrétní pravidelné výši (byť nebylo navrhováno přiznání daného plnění, ale jeho zrušení), a to za zcela určité časové období, tedy celkovou spornou peněžitou částku bylo možno zjistit jednoduchým početním úkonem. Ústavní soud proto nemá za to, že by zde krajský soud vybočil z mezí ústavnosti, resp. interpretoval a aplikoval právní normu extrémně nesprávně (srov. též usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 4. 2014 sp. zn. III. ÚS 3514/13).“*

21. Těžiště posuzované věci spočívá v posouzení, zda lze jako ústavně konformnímu přisvědčit právnímu názoru Nejvyššího soudu, podle kterého, jde-li o náhradu nákladů řízení ve věcech návrhu na zrušení výživného, nutno postupovat podle § 9 odst. 1 advokátního tarifu, neboť jde o určovací žalobu. To by znamenalo, že v takovém

případě není předmětem řízení plnění (výživné), ale pouze určení existence vyživovacího závazku. Oproti tomu byl Ústavním soudem ústavně konformním shledán právní názor, že v takovém případě je nutno použít § 8 odst. 2 advokátního tarifu, jelikož je veden spor o peněžité plnění v konkrétní pravidelné výši (byť není navrhováno přiznání daného plnění, ale jeho zrušení), kdy celkovou spornou peněžitou částku je možno zjistit jednoduchým početním úkonem.

22. Z hlediska systematiky i dikce jednotlivých ustanovení advokátního tarifu je zřejmé, že § 9 odst. 1 advokátního tarifu je v jistém smyslu „zbytkové“ ustanovení, které se pro výpočet odměny použije v případech, kdy předmět právní pomoci není možno podřadit pod jiné ustanovení advokátního tarifu. Ústavní soud dává ve své rozhodovací praxi opakovaně najevo, že by toto ustanovení mělo být aplikováno až jako poslední možnost, kdy není možno posuzovanou věc podřadit pod žádné jiné ustanovení advokátního tarifu, a to dokonce i tehdy, kdy by se takové řešení nabízelo jako nejjednodušší možnost – např. v nálezu ze dne 4. 7. 2001 sp. zn. II. ÚS 598/2000 shledal, že *„Nelze bez dalšího vycházet z tarifní hodnoty stanovené v případě věci či práv, které nelze vyjádřit v penězích nebo je lze zjistit jenom s nepoměrnými obtížemi, ale je třeba zkoumat, zda lze předmět právního úkonu ocenit, a v závislosti na tom stanovit i výši náhrady nákladů.“* [obdobně též nálezy ze dne 15. 1. 2003 sp. zn. I. ÚS 712/01 (N 6/29 SbNU 41), ze dne 11. 6. 2009 sp. zn. II. ÚS 2811/08 (N 141/53 SbNU 747), ze dne 16. 3. 2010 sp. zn. II. ÚS 2886/07 (N 53/56 SbNU 571) či ze dne 24. 3. 2011 sp. zn. II. ÚS 538/10 (N 54/60 SbNU 671)]. Zjednodušeně řečeno, je-li předmětem řízení věc penězi ocenitelná, je třeba pro výpočet odměny použít primárně § 8 odst. 1 advokátního tarifu, nikoliv § 9 odst. 1 advokátního tarifu.

23. Opětujícími se plněními ve smyslu § 8 odst. 2 advokátního tarifu jsou typicky plnění vyživovací povinnosti na zletilé dítě (pro nezletilé srov. speciální úpravu v § 9 odst. 2 advokátního tarifu), případně právě (jako v nyní souzené věci) vyživovací povinnost na manželku. V právní praxi pak nečiní problém situace, je-li předmětem řízení zvýšení či snížení vyživovací povinnosti, kdy je pak tarifní hodnotou nikoliv plná výše výživného, ale pouze rozdíl mezi výživným stávajícím a požadovaným, který je také předmětem řízení. K tomu srov. např. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. 4. 2000 sp. zn. 6 Co 872/2000, podle kterého *„Je-li požadováno zvýšení výživného zletilého dítěte na dobu neurčitou, je tarifní hodnota pětinasobek hodnoty ročního plnění, kterým je rozdíl mezi dosavadním a nově požadovaným výživným, nikoliv celá výše požadovaného výživného. Právní pomoc se týká pouze tohoto rozdílu.“*

24. Na základě výše uvedeného lze uzavřít, že ústavně konformním je výklad advokátního tarifu (§ 8 odst. 2 a § 9 odst. 1), podle kterého domáhá-li se jedna osoba žalobou, aby soud rozhodl o tom, že druhé osobě již právo na poskytování výživného nenáleží, jde o žalobu na plnění (výživné), avšak s tím, že pravomocný rozsudek o této žalobě v sobě zahrnuje nejen řešení otázky existence práva a povinnosti (vyživovacího závazku), nýbrž i jeho výše. Je-li proto veden spor o peněžité plnění v konkrétní pravidelné výši (byť není rozhodováno o přiznání daného plnění, ale o zrušení výživného), a to za určité časové období, kdy je celkovou spornou peněžitou částku možno zjistit jednoduchým početním úkonem, je postup, ve kterém je dána přednost použití § 8 odst. 2 advokátního tarifu, v souladu s právem na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny ve spojení s právem na právní pomoc podle čl. 37 odst. 2 a na ochranu vlastnického práva podle čl. 11 odst. 1 Listiny.

25. Pro úplnost pak možno dodat, že právní úprava pak samozřejmě počítá i se situacemi, kdy by výše naznačený názor byl z hlediska konkrétních okolností souzené věci neudržitelný a pro neúspěšného účastníka např. až ekonomicky likvidační. Pak obecný soud může bezpochyby za splnění zákonem daných podmínek zvážit i v takové situaci aplikaci § 150 o. s. ř. Tím však Ústavní soud nijak nepredikuje další posouzení věci obecnými soudy v nyní posuzované věci.

VI. Závěr

26. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem nezbyvá než uzavřít, že práva stěžovatele na soudní ochranu a na ochranu vlastnického práva byla napadeným výrokem III krajského soudu porušena, došlo tedy k porušení čl. 36 odst. 1 Listiny ve spojení s čl. 37 odst. 2 a čl. 11 odst. 1 Listiny.

27. Z uvedených důvodů proto Ústavní soud podle § 82 odst. 1 zákona o Ústavním soudu ústavní stížnosti vyhověl a napadený výrok III rozsudku krajského soudu podle § 82 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu zrušil. Vzhledem k tomu, že od ústního jednání nebylo možno očekávat další objasnění věci, Ústavní soud od něj podle § 44 věty první zákona o Ústavním soudu upustil.

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 8. února 2021

Josef Fiala
předseda senátu